

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

יהודים - בלי תוויות הרב שמואל בליזינסקי

בעת שירותי בצה"ל הייתי אחד מבין שנים עשר החיילים הדתיים ששירתו בחטיבת גבעתי, שמנתה אז כשלושת אלפים חיילים.

אוכל כשר היה לנו - שכן, החוק בישראל מחייב שמירת כשרות בכל מוסדות המדינה הרשמיים, אך מעבר לכך לא היה לנו כלום. לא היה לנו בית כנסת להתפלל בו (כמו שיש היום בכל בסיס), וגם לא ספר תורה לקרוא בו. אבל השתדלנו להסתדר כמיטב יכולתנו.

באחד מימי שישי לקראת כניסת השבת, ניגשתי אל יתר הבחורים הדתיים ואמרתי להם, "בואו בערב אל האוהל שלי ונתפלל ביחד. נוכל לערוך סעודת שבת משלנו, לשיר ולשמוח מתוך אוירת שבת אמיתית".

הרעיון מצא חן בעיניהם, וכך אכן עשינו. הבאנו את האוכל מחדר האוכל אל האוהל שלי, שם שבתנו לנו לבדנו - שנים עשר חיילים. התפללנו, שרנו, אכלנו - זה היה נפלא, ואיש לא הפריע לנו.

אך אז הגיע מפקד חדש לגדוד - אברשה טמיר המפורסם שלימים התמנה לאלוף בצה"ל. הוא הסתובב ובדק כל דבר, ובאחד מערבי שבת הוא הגיע אל האוהל שלי ומצא אותנו יושבים שם ושרים.

"מה קורה כאן?" הוא שאל. "למה אתם לא אוכלים עם כל יתר הבחורים בחדר האוכל?"

הסברתי לו שאנחנו שומרי שבת, ולכן אנחנו אוכלים בנפרד.

בשעת מעשה הוא לא אמר דבר, אך כעבור שבועיים, בשעת כניסת השבת, קראו לי ואמרו שהמפקד טמיר מבקש שנבוא לאכול עם כולם - ולא זו בלבד, אלא שהוא אף מבקש שאערוך קידוש לפני הסעודה עבור כל החיילים.

"זה רעיון מצויין!", אמרתי בשמחה, אך כשהתקרבת לחדר האוכל שמעתי צלילים של תזמורת בוקעים

מבפנים. עצרתי במקום - זה הרי חילול שבת, ולא יכולתי להיכנס. אמרתי לקצין שליווה אותי, "שכח מזה", והלכתי לאוהל שלי.

כעבור כמה דקות חזר הקצין והודיע שכעת יש פקודה רשמית מהמפקד טמיר שעלי לבוא. סירבתי פקודה, ואמרתי: "יש לי פקודות מסמכות גבוהה יותר. לא אחלל את השבת, ולא אבוא". גם שאר החיילים הדתיים הסכימו עם עמדותי, ונשארנו במקומנו.

התוצאה מכך הייתה שחבריי נלקחו למעצר, ואני נלקחתי למשרדו של האלוף טמיר. כשנכנסתי הוא הוריד את המעיל שלו שעליו התנוססו דרגות הקצונה, ואמר לי, "דבר אלי כאילו איני המפקד שלך, ותסביר לי בבקשה למה עשית זאת! למה ביישתי אותי לפני כל החיילים?"

לא הבנתי לאן הוא חותר. אמרתי לו, "מה עשיתי לך? יכולת לעשות קידוש בעצמך, למה דווקא אני הייתי צריך לעשות זאת?"

«

לציון שבועים שנה למנהיגותו של הרבי, 'יתמקדו פרסומי JEM בכל שבוע
באחד מהמאורעות, הרעיונות או האישים הקשורים לחייו של הרבי.

מאורעות.
רעיונות. אישים.

ואז הוא סיפר לי מה אירע:

אחרי שראה אותנו לראשונה באוהל - כאשר שרנו ונהנינו מאווירת השבת - הוא החליט שזו עשויה להיות חוויה חיובית עבור כל הבסיס. והוא הזמין תזמורת שתנגן כדי להוסיף שמחה לאירוע. לא היה לו שום מושג שאסור בשבת לנגן בכלי נגינה. הוא פשוט לא ידע!

ברגע שהבנתי את כל זה, אמרתי, "אם התזמורת תפסיק לנגן, אנחנו נבוא. יהיה בסדר".

הוא הסכים, וכעבור חמש דקות הצטרפנו אל יתר החיילים - ערכתי קידוש וכולם היו מרוצים.

כמה ימים אחר כך זומנתי על ידי מפקד האוגדה, שלתדהמתי הרבה, ביקש להתנצל בפניי. הוא אמר, "בשם כל המטה, אני מתנצל בפניך על מה שאירע. לאיש אין זכות לגרום לכם לחלל את השבת". אלו היו מילותיו.

אחר כך הוא שאל אותי, "מה אתם צריכים?"

"אנחנו זקוקים לבית כנסת - מקום ראוי להתפלל בו", אמרתי. "וספר תורה".

"אל תדאג", הוא אמר. "תקבלו".

ואכן, הוקצה עבורנו מקום לתפילה, ואף הוכנס לשם ספר תורה בליווי משמר כבוד ותזמורת צבאית.

זה היה פשוט מדהים, ואת כל הסיפור הזה תיארת במכתב ששלחתי לרבי.

תוך זמן קצר קיבלתי מענה, והיה זה מענה ששינה את מהלך חיי.

מכתבו של הרבי נכתב בתאריך ט"ז לחודש אלול, תשי"א (1951), שבועיים בלבד לפני ראש השנה, וכך נכתב בו:

בנועם קראתי מכתבו... בו מתאר את שירותו בצבא וגם פעולותיו שם בנוגע לחיזוק היהדות ולהשפעה ביראת שמיים על חבריו וסביבתו. נהייתי במאוד בקראי את הפרטים בזה, כי גודל הענין בזה אין לתאר בכתב... הנה בצדק יש לומר שאם לא בא בצבא אלא בשביל זה, דיו.

המילים היו כל כך משמעותיות עבורי. בהמשך ביקש הרבי ממני לעשות משהו עבורו:

אסיים בבקשה נפשית למסור ברכתי לכל חבריו אשר בחיל - לא כמו שהוא כותב במכתבו רק החיל הדתי...

והרבי המשיך והסביר, בצטטו את הפתגם של חמיו, אדמו"ר הריי"צ, "שיהודי אינו רוצה ואינו יכול להיות נפרד מאלוקות" - ומכאן הסיק הרבי: "ובמילא כל החברים שלו דתיים המה..."

הגישה שלי הייתה שיש תריסר חיילים דתיים בתוך חטיבה של שלושת אלפים חיילים. אבל בעיני הרבי כולם היו דתיים - הם פשוט לא ידעו זאת עדיין. וכמו שהוא כתב:

...אלא שיש מהם שחסר להם הידיעה על דבר זה, אבל סוף כל סוף הרי "לא יידח ממנו נידח", וגם הם יידעו שנאמנים הם לה' ולתורתו, ולכן הנה ימסור לכולם ברכת כתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה.

הוא ביקש ממני לגשת אל כל חייל שאפגוש - אל כל אחד ואחד מהם - ולומר לו שהרבי מליובאוויטש מברך אותך בברכת שנה ומתוקה!

במסר שלו הייתה נקודת מבט שונה לחלוטין בנוגע לאופן ההסתכלות על יהודי. עד אז, הייתי ממיין אנשים לקטגוריות - דתיים ולא דתיים - וכמובן שאת עצמי החשבתי כחבר בקבוצת הדתיים. אבל הרבי לימד אותי עד כמה אני טועה, שכן כל יהודי הוא "דתי" - פשוט יש כאלה שאינם מודעים לכך עדיין.

רוב חייו, שימש הרב שמואל בליזונסקי שליח חב"ד בקיבוצים. בשנים האחרונות הוא פרש ועבר לעיר הוליווד בפלורידה, שם המשיך בעבודתו להפצת יהדות. הוא רואיין בחודש אדר ב', תשע"א (2011).

ד"ר יומטפס ומתופץ באה"ק ע"י צעירי אגודת חב"ד / המרכז לעירי שלוחות ט"ל 1777-373-03

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

◀ תש"ו (1950) — לראשונה מאז הסתלקות אדמו"ר הריי"צ קיבל הרבי פ"נים - מכתבי "פדיון נפש" - לקראת ראש השנה. חרף הגשמים הכבדים שירדו אז, עמד הרבי באהל כשלוש שעות בקריאת הפ"נים ובתפילה.¹ ערב ראש השנה

1 ימי בראשית, עמ' 242

ההקדשות שלכם מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונום.

MY ENCOUNTER with the REBBE

בסיוע חברי

THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד